

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν οι 'Αθηναί.

Χίλια οκτακόσα ογδοήντα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρώμα με πονέντε.

Ό 'Ρωμής την εβδομάδα — μόνο μία φορά θα θαίνη,
κι' όταν έχω εξουσία — κι' όποτε μου καταβαίνει.
Συνδρομητής δέν δέχομαι — γιατί δέν τους ανέχομαι
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατῆς — δέν περνῆς συνδρομητής.

Δέν θα έχουμε ταφτέρια — όπως πριν και νταραβέρια.
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' έμ ε.
Μᾶς' στῶν φόρων τήν αντίρα — κι' ό 'Ρωμής μας μία δακάρια
κι' ός τήν δίνη όποιος θέλει — εἰθ' άλλῶς δέν μᾶς μέλει.

Πρώτη τοῦ 'Ιουνίου
κι' υπογραφή δανείου.

Ποῦντος εβδομηνταένα,
και μιζέρια όλοένα.

Ἡ γενναία Κρήτη
πόλεμον κηρύττει.

Ἀστράφτουν ἄρματα βαρειά ἐκεῖ σ'τά Μπουτσοῦ-
ἐλευθεριά τὰ στόματα και πάλι ψιθυρίζουν, — νά ῥα,
σηκόνονται τ' ἀληθινά τῆς Κρήτης παλληκάρια
και τοῦ Σουλτάνου τὰ χυρτιά ποδοπατοῦν και σχίζουν.
Πάλι ζητοῦν τὸ δίκιο των ἀδικημένοι σκλάβοι
και πολεμόκραχη φωνή τὰ στήθεια των ἀνάβει.

Και τὸ γενναῖον σάλπισμα τῆς τουρκομάχου Κρήτης
δέν συγκινεῖ σάν κι' ἄλλοτε τῆς σάπιας μας καρδιαῖς...
κοιμᾷτ' ἐδῶ μακάριος ὁ κάθε Συβαρίτης;
και μ' ἓνα γοῦρ γοῦν λίδιον σκοτόνει τῆς βραδυαῖς...
Ὅταν ἐκεῖνος ζῇ καλά, χωρὶς νὰ κινδυνεύη,
ἐπαναστάσεις κι' αἵματα ἡ Κρήτη ἄς γυρεύη.

Ὅπου δέν φαίνεται λουφές, ὅπου παρᾶς δέν εἶναι,
δέν συγκινεῖται σήμερα τῆς γῆς αὐτῆς ὁ Ἕλλην...
δέν τὸν ἐμπνέουν θούρια κι' ἐλευθερίας μυρσίναι
και μόνον εἰς πολιτικὴν συντάσσεται ἀγέλην.
Ἄν θέλετε νὰ κινηθῇ κι' ὅλος φωτιά νὰ γίνη,
μὰ θέσι μόνον δώστέ του και τὴ ζωὴ του δίνει.

Και τί μᾶς μέλει βέβαια ἡ Κρήτη ἂν ἀνάβη;
μήπως ἐμεῖς δέν ζοῦμ' ἐδῶ μ' ἐλεύθερον ἄερα;
αὐτοὶ ποῦ σίδερα βαστοῦν, αὐτοὶ ποῦ εἶναι σκλάβοι,
ἄς πολεμοῦν εἰς τὰ βουνά και νύκτα και ἡμέρα.
Τώρα εὐρέθησαν κι' αὐτοὶ πολέμου; νὰ μᾶς ψάλουν...
δέν τοὺς ἀφίνεις, ἀδελφέ, τὸν σβέρκο τους νὰ
[βγάλουν;

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχουμε 'στὴ δάχη μας δεσπότη;
πρέπει νὰ ζοῦμε πάντοτε ἀπάτριδες και δούλοι,
γιὰ νὰ ξυπνοῦν τὰ νεῦρά μας τῶν τουφεκιῶν οἱ κρότοι
και μὲ παλμοὺς νὰ ψάλλουμε τὴν Λαύρα και τὸ Σούλι;
Πρέπει λοιπὸν 'στὰ χέρια μας νὰ σέρνωμ' ἄλυσσίδα,
γιὰ νὰ ὀνειρευώμεθα καλλίτερη πατρίδα;

Ἐέρασαν ἀγύριστοι τόσοι καιροὶ ὠραῖοι...
τότε κανεῖς δέν ἤθελε νὰ λέγεται μεσίτης,
σάν δούλους δέν μᾶ; ἔσερναν ὁμογενεῖς Ἑβραῖοι
και τῆς καρδιαῖς ἐφτέρωνε ὁ γέρο-Ψηλορήτης.
Εἰς τὸν ἐλάχιστον σεισμόν τὸ ἔθνος ἐκινεῖτο
κι' ἐώρταζε τὸν πόλεμον μὲ στέφανα και ζήτω.

Προσμέναμε νὰ μάθουμε τί ἔκαμε τ' Ἀρκάδι,
μὲ νίκης ἐτρεφόμεθα ὀνειράτα γλυκά,
μ' ἓνα κερί ἐτρέχαμε 'στοῦς δρόμους κίθε βράδυ
και ὅλοι ἐθιαβάζαμε τὰ νέα Κρητικά.
Κι' ἐφαίνετο παραυυθιοῦ ἀρχαίου παλληκάρου
ὁ Τουρκομάχος Κόρακας κι' ἡ γέννα τοῦ Κοιάρη.

Βροντήσετε κι' ἀστράψετε, τῆς Κρήτης παλληκάρια,
σεῖς σώζετε τὴν λεβεντιά τοῦ γένου; μας ἀκόμα...
καλλίτερα μὲ; 'στῆς σπηλίας; νὰ ζῆτε σάν λεοντάκια,
νὰ τρώτε μ' αἶμα τὸ ψομὶ σὲ σκιασμένο χώμα;
και νὰ σᾶ; βλέπη ἡ Τουρκία ἐπαναστάτας γέροντες,
παρὰ νὰ γίνετε και σεῖς καθῶς τοὺς ἐλευθέρους.

